

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

Qui sigui frare que prengui candela

En aquests temps convulsos floreix l'autoflagel·lació. Ens tornem tots autocrítics en la recerca del que hem fet malament. Alguns tòpics que se'ns apliquen als nadius d'aquest racó de món són que, en anys de bonança, no vam guardar prou excedents al rebost, o que tenim destresa a dissipar les responsabilitats quan algú pren alguna decisió errònia. "Ningú dimiteix", com sentim sovint. I esportivament ens apropem a noves modalitats i a divisions que teníem en l'ostracisme només quan algun esportista o equip pròxim guanya.

La primavera de fa sis anys, Tarragona bullia. Una aposta arriscada s'estava convertint en guanyadora, amb un entrenador jove i de currículum modest i una plantilla teixida a base de treballadors obstinats de la plata i del bronze, i alumnes d'escoles prestigioses però que buscaven llocs on sentir-se més importants. El Nàstic era de Primera.

La plantilla d'or grana va acollir fins a trenta components. Entre ells, Portillo, que amb onze gols va ser el quinze millor goleador de la Lliga, o Matellán, avalat per quasi una dècada al Schalke 04 i al Boca Juniors. Però també alguns paradigmes del que a Itàlia anomenen *bidoni*: Chabaud, que va tornar d'on va venir, la lliga belga; Gil Ribeiro, per qui es va pagar un milió d'euros i que l'estiu passat va fitxar per un equip de la quarta divisió de Sao Paulo, o Tobias Grahn, que va jugar nou partits, tenia una fitxa superior al milió d'euros i va obrir els ulls com taronges en veure que, tal com

va dir al diari suec *Sydsvenskan* el 28 de febrer del 2007: "Aquí paguen primes de 10.000 euros per partit. 40.000 euros al mes marquen diferències". El secretari tècnic que va negociar aquestes incorporacions, Alfons Muñoz, fou acomiadat el gener del 2010 i el va rellevar Josep Maria Nogués, a qui també es va fer fora després d'una campanya amb una salvació *in extremis* i l'actual amb resultats ja coneguts. El principal candidat a rellevar-lo és Josep Sicart, antic *cap* de Muñoz.

Tancat un cercle, n'obrim un altre. El president de l'ascens, Josep Maria Andreu, plega el gener del 2007 enfrontat amb l'Ajuntament,

Massa social

El nombre de socis del Nàstic ha passat dels 12.000 de l'any de Primera als 4.000 d'ara

màxim accionista. El regidor Raül Font condueix tres mesos d'interinatge previs a la designació de Xavier Salvadó. Durant aquest mandat, el Nàstic torna a superar el milió d'euros en un fitxatge (Antonio Calle), es mantenen sous alts de l'època de Primera i se n'afegeixen de nous. Això sí, només es *consumeixen* dos tècnics: Javi López i César Ferrando, que manté l'equip però que esdevé el cap de turc d'una inestabilitat creixent.

L'hivern 2009-10, un Ajuntament canviat de color mou fitxa: liquida Salvadó i se li atribueix la responsabilitat del principi de forat econòmic, però es fabrica un *consell*

de consens en què es col·loca com a president José María Fernández, vicepresident econòmic de Salvadó. El consell nomena un nou director esportiu que fa fora Ferrando per fitxar... Luis César, l'entrenador de l'ascens, que feia dos anys que no entrenava.

L'entesa esdevé entelèquia, ni Luis César ni Joan Carles Oliva bas-teixen (o poden bastir) projectes amb cara i ulls i el novembre passat toca buscar un nou tècnic. Qui agafa el toro per les banyes és qui, en silenci, ha anat consolidant-se com l'home fort del consell: Josep Maria Andreu, que parla amb tots els candidats. Al final, Andreu pensa, per totes les referències de què disposa, que D'Alessandro és el salvador ideal. I arriba l'argentí per sumar un terç dels punts en joc. Andreu també assumeix la recerca d'inversors que participin en una ampliació de capital d'un milió i mig d'euros i ajudin a eixugar un deute de sis. ¿Prendrà les properes decisions ja com a president a tots els efectes? Ho sabrem en dimarts 13.

I en paral·lel, el nombre d'abonats davalla a velocitat de creuer estiu rere estiu: 12.000 l'any de Primera, 9.500, 7.000, 6.000... fins als prop de 4.000 d'ara. Un descens oposat a l'estat de clubs que han sabut vendre el tràngol de la retrocessió com una prova de foc de la fe en l'equip. La minvada parròquia grana, a més, s'ha amarat de fatalisme i veu el desenllaç del descens cada cop més proper. Un desenllaç que pot tenir un o més responsables, però irònicament, fins ara, cap frare ha pres candela.

Jorge D'Alessandro pensatiu durant el brindis de Cap d'Any del Nàstic d'ara fa pocs mesos. L'equip tarragoní segueix en l'última posició de la classificació. NÀSTIC DE TARRAGONA